

ΒΗΜΜΑ

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Περίοδος Β' || ΕΤΟΥΣ Δ' ΑΡΙΘΜΟΣ 260

Θέλουμε να πιστεώμεν
ή τηλεγραφηθείσα ή μιν
δησις, ή δημοσιευομένη
ς την οικειαν στήλην του
ημερινοφύλλου περί απο
άσεως των Συμμάχων επί
ου Τουρκικού ζητήματος,
ια της οποίας αποσπώνται
κ της Τουρκίας μόνον ή
λεσοποταμία, ή Αραβία και
Συρία, ούχι δέ και ή Μι
ρά Ασία, ή αποδειχθή εν
ων πραγμάτων ανακρι
βής.

Διότι ή επαλήθευσις μίας
τοιαύτης ειδήσεως άγει ά
ναγκαιώς εις τας άπολού
θους δυο υποθέσεις, εν των
οποίων άπαραιτήτως ή μια,
δέν δύναται παρά να είναι
άκριβής.

Η δι οί Σύμμαχοι ενέπει
ξαν την Ελλάδα υποσχεθέν
τες αυτή δια του στόματος
του Πρωθυπουργού κ. Βενι
ζέλου, ανταλλάγμα α δια
την έξοδον της εις τον πόλε
μον, ή δι ο κ. Βενιζέλος
ένεπαίξε τον Ελληνικόν Λα
ον διαν έβεβαίον αυτόν δι
ή έξοδος της Ελλάδος παρά
το πλειρό των Συμμάχων
να ίκανοποιεί τας εθνικας
βλέψεις μέχρι του άκροτάτου
όριου, δίχως να έχη προς
τουτο ουδεμίαν ύποσχεσιν
της Αντάντ, παρασύρας ου
τω την Ελλάδα εις την Εθ
ρωπαϊκήν σύρραξιν «εις τ
άντικτα» και άρκεσθείς εις
την πεποιθήσιν του επί την
δικαιοσύνην των ισχυρών εις
ους εδόθη ο κληρος να ρυθ
μίζουν τας τύχας του κόσ
μου.

Αλλ' ειάδηποτε των ύπο
θέσεων τουτων και άν είναι
άκριβής, το αποτέλεσμα θα
είναι δι' ήμας τους Έλλη
νας—καθ' ήν έπαναλαμβά
νομεν περίπτωσιν έχεται
άληθείας ή περί ής πρόκει
ται ειδησις—δι ή Ελλάς, ή
τις δια της συμβολής της εις
τόν κατά της Γερμανίας άγώ
να, έδωκε την νίκην εις τα
Συμμαχικό όπλα, μένει έξω
της διανομής των καρπών
της νίκης, ήν αυτή δια των

θυσιών των τέκνων της έδη
μιούργησεν ύπέρ των Συμ
μάχων και δι ο Έλληνικός
Λαός, ο βαυκαλισθείς με την
έλπίδα της ίκανοποίησεως
των εθνικών του αξιώσεων
δέν κρίνεται δι' εκείνων εις
τους οποίους έστήριξε τας έλ
πίδας του και τους οποίους
έβαρύνθη άκούη ώς προσ
κάτας του, άξιος ούτε δια
ψυχία τινά εν της πλουσίας
τραπέζης επί της οποίας εύω
χούνται οί Σύμμαχοι διαμε
λιζοντες την Τουρκίαν, επί
της οποίας ή Ελλάς έχει δι
καίας αξιώσεις, εν αντιθέσει
προς αυτούς οιεινε; δικαιώ
ματι κατακτητού και προς
έξυπνήσειν των οικονομι
κων των συμφερόντων δια
μοιράζονται μεταξύ των τα
πλούσια εδάφη της Τουρκι
κής Αυτοκρατορίας.

Δέν θα έμφανισθώμεν βε
βαίως ήμεις ώς Ίερειάται
θρηνοῦντες επί των έρειπίων
των τόσων τραγικώς διαφεν
δομένων εθνικών έλπίδων,
ούτε θα άρχίσωμεν μουρμου
ρίζοντες, ώς γραΐδια, έναντί
ονέκειων, ζιγινες κατά τοι
ούτον τρόπον άποδεικνύουσι
την ευγνωμοσύνην των προς
τόν Έλληνικόν Λαόν τον
υποστάνα τσαύτας εις αί
μα και χρέμα καταστροφάς
και θυσίας χάριν του Συμ
μαχικού άγώνος, διότι επί
την δικαιοσύνην των περιφή
μων τουτων «προστατών»
ουδέποτε είχομεν έμπιστοσύ
νην. Αλλά δια την κατάρ
ρευσιν των Έλληνικών έλπι
δων, δια τας προσενεχθείσας
υπό του λαού ματαίως θυσί
ας, δια τας τραγικας περιπε
τειας δι' ών διήλθε τελευταί
ως ή Χώρα, δια τας δυναμα
σίας, τας τολαιπωρίας, τας
στερήσεις και τα δεινά του
Έλληνικού Λαού, δια την
άπώλειαν της έσωτερικής
μας γαλήνης, δια την οικονο
μικήν μας ύποδουλωσιν εις
τους ξένους θα ζητηθώσιν
βεβαίως εύθῦνα παρ' εκεί
νων οίτινες έσυραν την Έλ
λάδα εις ένα τέσον καταστρε

πικρόν έν πόλεμον τουδ ποιου
αυτη έξέρχεται μενενας τα χει
ρα εν αντιθέσει προς την Σερβί
ανήτις ετετραπλασιασθη προς
την Ρουμανίαν ή τις έτριπλα
σάσθη και πάντα τους λοι
πούς Συμμάχους δια τους
οποίους υπήρξε πλουσιωτά
τη ή συγκομιδή των κ ρ
πών της νίκης δια της οποί
αν προσέφερον δι πολυτι
μώτερον είχεν ή Ελλάς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Την προζμονή και την ήμέ
ραν της πρωτοχρονιάς ή Μου
σική του Δήμου της πάλεως
Ρεθύμνης; έξηλθεν εις έλαττειν
ανά τους δρόμους τριζούμας και τάς
άγυιές παιζούσιν τά κάλανδα και ή
τούσα τον όβολόν των συμπο
λιτών δι τς ρουχατών παιδιών
πουτήν άποτελου.

Ο κόσμος έκληκτος πρηχο
λουθει τό λαμπρόν θέαμα του
διασυρμού της ύπαλήφρεως (;)
του περιύστου και περιπυστου
Δήμου ανά τους δρόμους της
Ρεθύμνης, διερωτών πως άπε
φάσισαν να ιδρύσουν φιλαρμον
ικήν οι εξαίρετοι περί τον Δη
μον φεροχάλται άφού δέν των
έπερίσευον χρήματα να ένδύ
σουν τους μουσικούς;

Την αυτήν άπορίαν έχομεν
και ήμεις και έρωτώμεν πάντα
δυναμένον να μās άπαντήση:
—Δέν έντρέπονται επί τέλους
οί άνθρωποι αυτοί;

Όστε δέν είναι ο κ. Βενιζέ
λος όμόνος Μεσοία; επί της γής
Κατά την «Αλεμάρα» της
Κωνσταντινουπόλεως Μεσοία;
είναι και ο έπαναστάτης Μου
στικός Κεράλ.

Αλήθεια είναι δι οί δυο
Μεσοίτι έχον πολλά τα κοινά
σημεία. Καί οί δυο είναι τυλ
μηραι. άμφότεροι δέ έπαναστά
ται. Κε την διαφοράν ότι ο
μέν Βενιζέλος έπανεστάτησεν
υπέρ της Αντάντ, οδδ Μουστα
φα Κεμόλ κατά της Αντάντ,
ιουθ' όπερ κατά τους βενιζελι
κού; άποτελεί έγλημη έσχάτης
προδοσίας

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ κ. ΓΟΥΝΑΡΗ

Ο Γούναρης γράφει ή
«Αστραπή» άποτελεί κο
ρυφαίον μέτρο; της οποίας δέν
φθάνουν τά ταπεινά βέλη των
εχθρών αντιπάλων του. Έ
κτός δε άλλων ο Γούναρης,
εις εποχήν καθ' ήν τον κό
σμον σύρπαντα και την Έλ
λάδα ιδιαιτέρως και κατ' έ
ξοχήν, ού άσχολήθη, επί δε
κιάς έτών τιν οικονομικών
ζητημα, άποτελεί κεφάλαι
ον άνεκτήρητον δια την ήμέ
τεραν πατρίδα, ή οποία μέ
γιστα έχει να αντιμετωπίση
οικονομικά προβλήματα, τα
όποια εύχερέστερον και έ
πιστημονικώτερον, εκτός
του Γούναρη, ουδείς άλλος
ού δύνηθη να χειρισθή. Διά
τον λόγον και μόνον τουτου
ού ήρκει να τυγχάνη ιδιαιτέ
ρα; εκτιμήσεως και να θεω
ρηται άπόκτημα θαναπλή
ρωτον ο άνήρ εις την οποί
ον ού λίγη ο κληρος, άργά
ή γρήγορα ύπως αναλαμ
βίνων την διακυβέρνησιν
της χώρας, περιούλλεξη τα
συνταίριατα και άνορθώση
εφ' όσον ού είνε τουτο αν
θρώπινως δυνατόν, την εις
βίθη άπροσμέτρητα οικονο
μική; χρεωκοπία; κατακρή
μνισθείσαν χώραν. Προκει
μένου όμως περι του κ.
Γούναρη πρέπει να σημειω
θή και να τονισθή ότι ο Γού
ναρης μετήλθεν άκραφινώς
Έλληνικήν πολιτικήν, διότι
εάν δέν ήτο τοιαύτη δέν θα
έστρέφοντο εναντίον αυτού
τα βέλη ξένων και έντοπίων,
δέν θα απέστέλλετο εις την
Κοροσικήν έξόριστος, δέν θα
υφίστατο άβέλικτον διω
γμάν και δέν θα ύδριζέτο
παρά των Βενιζελικών κατά
τον σκαιότερον τρόπον και
πάντα ταύτα μόνος αυτος ές
ύλον των άλλων πολιτικών
άνδρων της χώρας. Τά να
υδριζέται όμως άπάν ουτος
και έξόριστος επί τοσοῦτον
χρόνον μακράν της πατρίδος
και της οικογενείας του, ά
πό εκείνους οι οποίοι τόσον
τόν εξεθείασαν κατά τη πα
ρελθόν και οι όποιοι, άλλως
τε δέν έχουν λόγους και προ
σωπικώς να είνε δυσηρεστη
μένοι εναντίον του, τουτο
είνε ήμισα τιμητικόν δι' αυ
τούς. Έχομεν όμως δε' έλ
πίδος, ότι μεταβαλλομένης